

NIET MIJN NAAM

BONUSHOOFDSTUK
Vertaald door Sandra Hessels

WAYNE

DAG 1

Ze moet hier zijn.

Het bos om me heen is doodstil. Er ritselen niet eens bladeren die de stilte verbreken.

Het enige wat hier geluid maakt, ben ik. Behoedzaam zet ik de ene voet voor de andere en tussen het geknisper van de dorre bladeren onder mijn schoenen door luister ik aandachtig, maar er is niets wat zich vlak voor me beweegt. Ik sluip verder met een beklemmend gevoel in mijn borst dat de spieren rond mijn ribben en in mijn nek straktrekt tot zelfs mijn kaken stevig op elkaar geklemd zijn.

Waarom deed ze dit nou? Als haar moeder hier was, zou die wel weten wat ze moest zeggen om een eind te maken aan dat onophoudelijke, tegendraadse tienergedoe. Maar die is er niet. En ik verdom het om Mary op te geven. Ze hoort zich niet zo te gedragen. Ze is veel te goed voor deze wereld en ik zal haar tegen die wereld – en zichzelf – beschermen, al is dat het laatste wat ik doe.

Waarom snapt ze niet dat ik haar alleen maar wil beschermen?

Mijn ogen zijn al een hele tijd gewend aan het donker, maar toch zie ik haar nergens tussen de bomen. Ik duw een tak opzij en schreeuw: 'Mary, ik weet dat je hier bent!'

Ze moet hier ergens zijn. Ze kan op deze berg nergens anders naartoe en aan deze kant van de weg staan ook geen huizen, althans niet in de buurt. Het idee dat ze hulp zoekt van een onbekende, van iemand die een bedreiging voor haar kan vormen, zorgt ervoor dat ik mijn pas versnel. Op dit soort afgelegen plekken zijn mensen vreemden, geen burens. Zo dom zou ze toch niet zijn... of wel?

Het is al zo'n lange dag geweest. Ik moet haar vinden en meenemen naar huis, waar ze hoort. Waar we kunnen praten. Waar we afspraken kunnen maken...

Mijn respectvolle dochter zit ergens in die tiener verstopt. Ik ben haar nog niet kwijt. Ik hoef haar er alleen maar aan te herinneren wie de baas is. Ze is te kwetsbaar, te onbezonnen om haar eigen beslissingen te nemen.

Vaders weten wat goed is voor hun dochters. Op een dag zal ze beseffen dat alles wat ik doe uit liefde is.

De bosgrond onder mijn voeten loopt steil omlaag en ik blijf even staan. Fronsend kijk ik naar een grote, donkere, open plek die zich voor me uitstrekt. Ik schraap met de neus van mijn schoen over de bodem en kijk omlaag.

Het bos eindigt abrupt en ongeveer tien meter lager gaat de grond pas verder. Bomen en stenen steken uit de plotseling rotswand naar voren, alsof de aarde hier is ingestort en alles heeft meegesleurd. Als ze door het bos rende en deze kant op is gegaan, is ze mogelijk zo de afgrond in gevallen.

Bezorgdheid golft door me heen als ik omlaag kijk en de grond af tuur, op zoek naar een gevallen gedaante. Een hoopje mens. Maar ik zie niets anders dan schaduwen en bomen.

'Mary?' Ik roep nu luider en bezorgder. 'Mary, dit is niet grappig! Waar ben je?'

Het bos blijft zwijgen.

Ik loop langs de lengte van de klif en controleer de rand van de begroeiing voor het geval er ergens een gat tussen de varens is ontstaan of er uitstekende boomwortels te zien zijn. Ik speur naar een teken dat ze hier over deze verdomde rand is verdwenen.

De klif loopt zo'n zes meter naar links en naar rechts voordat het minder steil naar beneden gaat. Ik ben al bijna helemaal aan de rechterkant als ik vind wat ik zoek. Een diep spoor in de aarde, alsof een schoen is weggegleeden toen de bodem eronder wegzakte. Ik laat me voorzichtig over de rand naar beneden

glijden en mijn ogen nemen alle stenen en gebroken takken op die ze geraakt moet hebben op weg naar beneden. Onderaan de klif blijf ik staan bij een stuk omgewoelde grond zo groot als mijn dochter.

Ze is van de klif gevallen. En hier terechtgekomen.

Ik draai me met een ruk om en zoek naar andere sporen van haar, meer aanwijzingen. Links van me zie ik een volgende afdruk in de aarde. Deze is kleiner, ter grootte van een knie. Is ze hier opnieuw gestruikeld?

Mijn paniek neemt toe. Misschien is ze wel gewond. Misschien heeft ze een bot gebroken. Wat als ze hier ergens ligt dood te bloeden?

Ik loop voorzichtig verder en voel mijn maag zich omdraaien als de bomen steeds minder dicht op elkaar staan. Zou ze de weg hebben bereikt? Ze kan me nu niet meer erg ver voor zijn, vooral niet als ze gewond is geraakt.

Waarom heeft ze dit gedaan? We hadden thuis kunnen zijn en van elkaars gezelschap kunnen genieten. Maar in plaats daarvan heeft ze me in deze situatie gedwongen. Alweer.

Weet ze dan niet dat ik haar altijd zal vinden? Dat is wat vaders doen.

Ik heb nog een paar meter te gaan naar de weg als ik het onmiskenbare geluid hoor van een politiesirene die een keer aan en weer uit wordt gezet. Midden in een stap blijf ik als verstijfd staan. Rode en blauwe lichten flitsen tussen de bomen door.

Nee. Onmogelijk. Hoe groot is de kans dat er precies nu een agent hierlangs rijdt?

In de verte hoor ik: 'Verroer je niet. Hou je handen waar ik ze kan zien!'

Ik hol meteen in de richting van de stem.

Verdomme, Mary. Dit is wel het laatste wat we kunnen gebruiken.

Met nog iets van drie meter tot aan de laatste bomen kan ik alles overzien. Mary staat midden op de weg, badend in het licht van de koplampen van de politiewagen. Ze zit onder het vuil en een straaltje bloed loopt uit haar neus, langs haar gezicht omlaag tot op de voorkant van haar grijze T-shirt. Maar ze staat nog rechtop.

Goddank.

Een ongelooflijk jonge agent loopt heel voorzichtig op haar af vanaf het geopende portier van zijn wagen. 'Wat is er met jou gebeurd? Heeft iemand je dit aangedaan?'

Mijn handen worden vuisten langs mijn zij.

Wees nu heel voorzichtig met wat je zegt, meisje.

Mary doet haar mond open, maar er komt geen geluid uit. Twee tellen later

zakt ze in elkaar. De agent duikt naar voren en ze vallen samen op de onverharde weg. Ik ben al tussen de bomen vandaan gerend voordat ik goed en wel besef dat ik me heb bewogen. Ik probeer de afstand tussen ons in te schatten en vraag me af hoe groot de kans is dat ik hem kan uitschakelen voordat hij dit meldt bij de centrale. Hij is nog maar een jongen, zo moeilijk kan het niet zijn. De verlaten politiewagen is wel een extra obstakel, maar wij zouden allang weg zijn tegen de tijd dat iemand merkt dat de agent is vermist...

Ik sta bijna naast de politieauto als de jonge agent zijn portofoon pakt om zijn locatie door te geven en vraagt om een ambulance. Hij is snel. Als hij ook maar een ogenblik langer de tijd had genomen, was mijn avond een heel stuk minder ingewikkeld geweest. Nu is er niet genoeg tijd. Dit levert te veel ellende op. Ik zal moeten wachten.

Met tegenzin trek ik me terug tot ik weer bij de bomen ben, waar ik me uit het zicht kan houden.

Ik moet een andere manier vinden om haar mee te krijgen. Het komt wel goed, zolang zij haar godvergeten mond maar houdt. Als ze ook maar iets vertelt over onze familieaangelegenheden, vermengd met al haar leugens en onzinverhalen, dan zal ze ervoor boeten.

‘Kun je me horen?’ vraagt de agent. ‘De ambulance komt eraan, maar ik moet weten wie je bent. Wat is je naam?’

Waag het niet, Mary. Vertel hem gewoon de fucking waarheid.

Er glijdt een blik van pure doodsangst over Mary's gezicht, alsof ze mijn onuitgesproken dreigement kan horen. Ze drukt haar handen tegen haar hoofd. ‘Ik weet het niet!’

Ik deins een stap naar achteren. *Ze weet het niet?*

De agent probeert haar overeind te helpen, maar ze komt niet in beweging. Ik hou haar nauwlettend in de gaten, alert op gaten in dat hele toneelspel van haar. Maar hoe langer ze op die vuile weg blijft zitten, hoe panischer ze wordt. En hoe overtuigder ik raak. Mary is haar geheugen kwijt.

Ik sla mijn armen over elkaar en leun tegen een boomstam aan. *Dát is nog eens een interessante wending.*

Ergens maak ik me zorgen om haar – ze moet haar hoofd behoorlijk hard hebben gestoten toen ze van die klif stortte. Maar een groter deel van me vult zich met hoop. Ik ben mijn lieve Mary al zo lang kwijt. Ze was te zeer bezig met rebelleren. Met zondigen. Met weglopen. De regels overtreden. En dat allemaal vanwege een of andere tienerdrang om haar leven te verzieken. Als ze zich dat allemaal niet herinnert... zou ik dan eindelijk mijn dochter terug hebben?

Kunnen we eindelijk weer een gezin zijn?

Mijn hersens maken overuren om een plan te bedenken en ik hurk neer tussen de struiken terwijl ik haar hoor volhouden dat ze zich niets kan herinneren van voor het moment dat ze wakker werd op de grond. Ik weet nog niet wat voor draai ik hieraan moet geven. Ik heb meer informatie nodig.

De ambulance arriveert. Ze verdwijnt achter in de wagen en een paar minuten later komen de ambulancebroeders weer naar buiten om met de agent te spreken. Ik hang aan hun lippen.

‘Haar kwetsuren zien er recent uit. Van ergens in de afgelopen paar uur. Verse zwellingen,’ zegt een van de ambulancemedewerkers. ‘Tel daar de verwondingen aan haar gezicht bij op, en je kunt denken aan een soort klap. Misschien wel een auto-ongeluk. Ze heeft geen blauwe plekken die duiden op een autogordel, maar de verwonding aan haar neus zou door een airbag of stuur kunnen komen. Ze heeft een kneuzing aan de linkerkant van haar hoofd, waar ze mogelijk het raam aan de bestuurderskant heeft geraakt. Maar dat is een gok. Haar vitale functies zijn in elk geval in orde. Ze loopt medisch gezien geen direct gevaar.’

Het verhaal schrijft zichzelf.

Agent, help me alstublieft! Ik ben bang dat ze haar auto in de prak heeft gereden... Wat, is ze hier?! Ja, ik weet dat ik de stuurbevestiging had moeten laten nakijken... Wat een vreselijke avond was dit... Ik heb me zulke zorgen gemaakt! Wat ben ik blij dat u haar hebt gevonden!

Het is perfect.

Het doet er ook niet toe dat ze die in de prak gereden auto nooit zullen vinden. We zijn hier allang weg tegen de tijd dat ze daar argwaan over kunnen krijgen. Ze hoeven alleen maar even te geloven dat alles zo is gelopen. En waarom zouden ze daaraan twijfelen als de ambulancebroeder al heeft geopperd dat het mogelijk om een auto-ongeluk gaat?

Ik bevestig alleen maar wat zij toch al vermoeden dat er gebeurd is.

De ambulance vertrekt weer nadat ze heeft geweigerd om naar het ziekenhuis te gaan – *brave meid* – en ik zie de agent Mary de politieauto in helpen. Ze rijden nu ongetwijfeld naar het kleine politiebureau van Alton.

Zodra ik alleen ben achtergebleven, sprint ik de inmiddels verlaten weg op. Ik tril van opwindning. Het wordt een mooie show straks, als ik in paniek en schreeuwend het politiebureau binnenstorm. Emoties te over.

Waar is mijn dochter? Kunnen jullie me alsjeblieft helpen?

Ik heb Mary's oude ID-kaart van school nog wel ergens en diverse foto's op mijn telefoon. Ik zal de wat officiëlere documenten thuis laten liggen voor het

geval ik hem niet zie zitten. Ik kan hem maar beter dat politiebureau uit lokken, denk ik zo. Uit de buurt van de camera's, voor het geval ik wat... overtuigender zal moeten zijn.

Je moet altijd een plan hebben om op terug te vallen.

Al denk ik niet dat ik het echt nodig zal hebben. Bovendien trekt een vermiste politieagent veel te veel aandacht. Nee. Dat jonkie van een agent zal geen andere keus hebben dan haar aan mij over te dragen zodra hij mijn verhaal heeft aangehoord en ik kan bewijzen dat ze van mij is. Van mij.

En dan is mijn gloednieuwe Mary weer daar waar ze thuishoort. Brandschoon deze keer. Een schone lei. Een kneedbare vervanging die ik kan vormen zoals ik haar hebben wil. Mijn lieve meisje heeft een tweede kans gekregen – wij allebei – en ik ben er zo ontzettend dankbaar voor.

Over een paar uur heb ik mijn perfecte dochter terug.

En deze keer zal Mary me nóóit meer verlaten.

Over de auteur

Megan Lally is opgegroeid in New Hampshire, maar lang geleden verhuisde ze naar de regenachtige oase van Oregon, waar ze met haar gezin woont. Wanneer ze niet bezig is met het schrijven van duistere youngadultboeken, zit ze vast weer aan een lavendel latte, is ze aan het stressbakken of probeert ze mensen te overtuigen dat 'glitter' echt wel een goed antwoord is op de vraag naar je favoriete kleur. (Het is zeker weten een kleur, en wel de allerbeste.) *Niet mijn naam* is haar debuut.

Je vindt Megan online op MeganLallyWrites.com of op Instagram: [@Megan_Lally_](https://www.instagram.com/Megan_Lally_)